

pil. Cítil tu vůni kuchyně i světnice, jak ji kdysi cítil, a zaradoval se, že po večerní a noční pouti je zase doma. Dříve, než se mohl připravit k ulehnutí, přišla však majitelka bytu, paní Klimešová, spustila zbytečný poplach a tak se dostal Moreisel zcela nevěnně do rukou policie. Toho rámusu prý nebylo třeba. Vše se mohlo klidně, bez policie a soudu skončit, kdyby byla paní Klimešová vysvětlila: „Vy zde už nebydlíte, tento byt obývám nyní já!“ Moreisel nebyl prý by řekl ani slova a byl by podnikl pouť do nového bytu.

Žaloba z vyprávění Moreislova připouští jenom to, že měl klíč od bytu paní Klimešové ještě od loňska. Ostatní vypráví státní zástupce po svém: Maje klíč a přesvědčiv se, že je paní Klimešová návštěvou u příbuzných, vnikl do jejího bytu, aby tam peníze a cenné věci odcizil, jeho čin však pro překážku odjinud přišlou dokonán nebyl.

Soudní dvůr také uvěřil státnímu zástupci, poněvadž Moreisel má už čtyři bytové nebo obchodní krádeže za sebou. A tak to skončilo jen devítiměsíčním žalářem, poněvadž zůstalo pouze při pokusu a paní Klimešové škoda nepovstala.

Viktor Moreisel prohlásil, že nerad trest přijímá, poněvadž jeho líčení případu je skutečně pravdivé, ale když už prý teď není nikde doma, tak ho ani ten kriminál nerozhází. Jen aby se zatím jeho rodiče zase nepřestěhovali a on nemusil zvykat opět na nové přístřeší.

S. S.

Živý sen.

(Krajský soud v Olomouci.)

Domkář Chaloupka měl divný sen.

Zdalo se mu, že přišel jednou domů a to dosti vratkým krokem, neboť v hostinci naráželi 12stupňové pivo. Dveře byly poněkud úzké a zdalo se mu, že klika tančí nějaký divoký tanec.

Trvalo to dosti dlouho, než se dostal do svého příbytku. Všechno zdálo se mu býti pojednou velmi titěrné a následek toho byl, že svým triumfálním návratem, ohlašovaným padáním židlí a sklenic se stolu, probudil celou rodinu.

Slyšel jasně, že žena hlasitě odsuzovala jeho jednání. Což může za to? Vždyť je to přece jen sen!

Šel a ženu usmířil ranou pěstí do brady. Nezdála se býti spokojena a počala volati o pomoc. Proč ta ženská jen tak řve, divil se Chaloupka, a poněvadž ve snu bují obrazovnost a fantasmie mírou převelikou, zaměnil ženu ve svém snu za jakési zvíře domácího chovu, zdvořile ji napomenul, aby držela ry-pák, jinak že bude zabíjačka.

Do světnice nakoukla tchyně. Uzřel přesně, kterak se zaleskla její hubená tvář v měsíčním světle, a snažil se tento přelud zahrnati špatně mířenou ranou hrncem. Mnoho nechybělo. Dopálilo ho to a vrhl se na ni. Zachránila se pružným skokem přes okno do ulice a volala stále o pomoc. K čertu, proč ta baba křičí, vždyť je to přece jen sen! Svědomí pak uspokojil tím, že dal několik pádných políčků své drahé deři.

Zdalo se mu pojednou, že mu teče po ruce něco teplého, co se podobá silně krvi.

Sen zmizel.

Četníci připomenuli Chaloupkovi živou skutečnost. Možná, že by byl šel Chaloupka k nějaké kartářce, která by mu byla sen vyložila a to dosti příjemně.

V tomto případě posloužil mu však soudce p. vrch. rada Just, který mu připomenul, že celý sen byla objektivně prokázaná skutečnost a s ohledem na to, že při tomto „snu“ spolupůsobil do jisté míry alkohol, použil polehčujícího paragrafu a „vyložil“ Chaloupkuv sen těžkým a nepodmíněným žalářem v trvání šesti neděl.

Z CIZINY

Nebezpečný přítel dívek.

Bývalý účetní poddůstojník Freiburger ve Vídni vynášel zvláštní způsob, jak možno bezstarostně žít. Svůj bezstarostný život založil na důvěřivosti dívek i starších žen. Jejich přízeň vyhledával všude, na ulici, v parku, v kiněch, v kavárnách a v restauracích a dokonce i v kostele. Se ženami navázal vždy přátelský rozhovor, vyzval je, aby s ním šly buď do parku neb některé restaurace či kavárny, kde je pak při nejbližší příležitosti připravil o obnosy, které sebou měly. Dělal to tak, že pod různými záminkami a mnohdy pouze žertem vzal důvěřivým ženám v ochranu ruční kabelku a nepozorovaně z ní vybral, co se dalo vybrati, načež pokud možno co nejdříve zmizel, takže okradené ženy a dívky ho již nikdy nespátřily. Většina postižených neucinila trestní oznámení ze studu. Teprve v poslední době bylo na podvodníka učiněno trestní oznámení, takže byl zatčen a musil se zodpovídati před kmetským soudem vídeňským. Teprve během soudního vyšetřování několik okradených důvěřivých žen dostalo odvahu přiznati se, že také ony byly okradeny.

Freiburger se ke všemu přiznal. Pravil, že důvěřivé ženy podváděl a okrádal proto, že byl bez zaměstnání a trpěl bídu. Zaměstnání prý nemohl při nejlepší vůli nalézt, takže mu nezbývalo jiné východisko, nežli žít ve svém nějakým nečestným způsobem. Tento způsob považoval za nejvýhodnější a předpokládal, že podvedené nebudou mimořádně postiženy.

Po provedeném přelíčení předseda senátu vynesl rozsudek, jímž se obžalovaný odsuzuje k pěti měsícům tuhého vězení.

RŮZNÉ ZPRÁVY

Hrozné poměry u soudů. Krise v soudnictví, způsobená nedostatkem soudců, se vyvrcholuje, aniž by příslušné ministerstvo na záchranu ohrožených zájmů nejen všeho občanstva, ale i celého státu cokoli podnikalo. Jen v pražského zemského trestního a civilního soudu schází ne méně než 45 soudců oproti systemisovanému stavu, ač systemiso-

vání dělo se v době, kdy nebylo tolik zločinností a kdy i civilních sporů nebylo takové množství, jako dnes. Také nebylo tolik zloby mezi politickými stranami, která konec konců zase případně k řešení soudům ve formě tiskových žalob, pro něž dříve byla příslušnou porota, kdežto dnes řádný soud. A že jich není málo, dokazuje faktum, že pražský kmetický jako tiskový soud má připraveno k projednávání ohromnou, do set jdoucí spoustu žalob, k nimž denně nové a nové přibývají. Takový materiál prostě nelze zmocit. Ne-li horší, alespoň takové jsou i poměry v soudnictví trestním i civilním. Člověk, jenž všímá si toho, jak intensivně a kolik hodin denně soudcové pracují bez nejmenší náhrady a odškodnění za hodiny „přes čas“, trne, že je takové vyčerpání sil prostě možné a že k soudcům, kteří pod tíhou zodpovědné a těžké práce již padli, nepřibývá denně řada jiných. U soudců neplatí úřední hodiny; ti jsou nuceni bráti si práci domů a studovat spisy až do noci. Postavte se odpoledne po 2. hod. před vrata kterékoli soudní budovy a mezi vycházejícími poznáte snadno soudce podle napěchované aktovky, po případě kromě ní i podle balíčku kancelářského formátu, který drží pod pažím: to si soudce pro ty hodiny odpolední, večerní a noční, v nichž úředník jiného resortu věnuje se rodině, procházce a odpočinku, nese pilnou, vysilující a nervy ničící práci. A nastávajícího jitra vidíte jej vcházeti do soudní budovy se strhanými rysy obličeje, popelavého, nevyspalého, s aktovkou a balíkem spisů prostudovaných a opatřených poznámkami, aby podle nich řízení mohl líčení. Tak to jde ode dne ke dni. Občas některý z nich vysílen padne. Místo něho nepřijde nová síla, ale jeho akta rozdělí se těm zbylým a druhého dne nesou si ostatní soudci domů balíček zase o něco větší a aktovkou ještě víc napěchovanou. A ministerstvo spravedlnosti nedělá ve věci nic, ač o poměrech velmi dobře ví. Prý není dorostu. To je pravda, ale proč? Vždyť studovaných a kvalifikovaných lidí je tu habaděj. Nechtějí však své síly věnovat státu, který daleko hůře platí než soukromník. A zejména nechtějí se věnovat službě soudcovské teď, kdy novou platovou osnovou byly příjmy soudců proti dosavadnímu stavu podstatně zmenšeny. Pracovat denně 12—16 hodin, v případě potřeby i déle, za snížených platů a zhoršených poměrů nechce se jistě žádnému vysokoškolačku. A přece musí se státi náprava rychle, ihned! Jinak soudcové jeden po druhém budou klesat vysílení a nejdůležitější složka řádného státu a společnosti, justice, bude musit být ještě víc odbývána a fackována na škodu spravedlnosti a republiky, až jednoho dne nadejde okamžik, kdy celé úřadování se shroutí... Ale vytýkati nedostatky a neukazati cestu, již možno kráčet ke zlepšení poměrů, dovede každý. Radíme proto, aby přibrány byli k soudcovství i ženy. Máme dosti vysokoškolsky vzdělaných žen, graduovaných doktorů práv, které žijí v jiných oborech, poněvadž, ač jsme republikou demokratickou a chvástáme se, že jsme provedli zrovnoprávnění obou pohlaví, dovolujeme ženě studovati práva, ale nepřipouštíme ji ani ke službě soudcovské, ani ke zkoušce ad-

vokátní. A přece v některých oborech soudnictví mohla by být žena soudcem znamenitým! Svěřte tedy ženám, majícím plné předepsané právnické vzdělání, soudní oddělení poručenská, po případě i exekuční a nesporná, a uvolněných taktó soudců-mužů použijte v oborech, nejcitelněji ohrožených, v soudnictví trestním a civilním. Zlepšení alespoň částečného dosáhnete tím záhy, a pak přikročte k úpravě platů soudců, aby právnický dorost mužský mohl s důvěrou v budoucnost věnovati se vznešené službě soudcovské, dnes tak ušlapané a vysilující. —ff—

PORADNA SPRÁVNÍ A DAŇOVÁ

Řídí JUDr. Rudolf Traub, advokát v Praze-Smíchově. — V této rubrice udílíme bezplatně našim stálým odběratelům porady správní a finanční. Zvláštními dopisy se neodpovídá.

O. N. Š. Potvrzení o dovození majitele honitby podléhá kolku jako soukromé vysvědčení. Dříve to byla 1 Kč, nyní 5 Kč.

Sporná věc I. Od 1. srpna 1926 náklad za ošetřování v nemocnici arci v poslední třídě spadá již pod nemocenského pojištění veřejných zřízenců a ohlaste proto svůj nárok u okresní politické správy, jejíž přednosta stojí v čele okresního sboru Léčebného fondu.

Sklep 200. Žalujte souseda, aby odstranil ucpání otvoru, kudy voda z vašeho sklepa na jeho louku vytékala. Bude to spor o uznání služebnosti, kterou jste vydržel, když po 30 let voda tímto způsobem odtékala.

PRÁVNÍ RÁDCE

Řídí JUDr. Emil Hartmann, advokát v Praze. V této rubrice udílíme bezplatně skutečným předplatitelům a stálým odběratelům stručné právní porady. Zvláštními dopisy se neodpovídá.

V. T. H. § 447 tr. zák. výslovně praví, že se dopouští trestného činu, kdo ukládá zásoby sena, slámy, nebo palivového dříví jinde, než na místech, která jsou k tomu zvláště určena. Předpokladem trestnosti jest ovšem, že takovéto kůlny, stodoly a nebo jiná místa zvláště k uschování slámy určená vůbec v dotčeném statku jsou. Ukládání slámy kolem stavení jest naprosto nepřipustno, ba ani není připustno ukládati ji uvnitř stavení, poblíže komínu, kamen anebo na půdě. Výmluva, že dotčený má mnoho slámy a nemá ji kam uložit, jest lichá, vždyť může si zřídit na poli stoh. Ukládání poblíže stavení jest nanejvýš nebezpečno a nesmí býti orgány veřejné bezpečnosti za žádných okolností trpěno.

HUMOR Z ŘÍŠE §§

Předseda soudu k obecnstvu: „Poněvadž výpověď svědka, jenž nyní bude slyšen, bude se týkati určitých choulostivých podrobností, prosím, aby všechny slušné dámy na chvíli opustily jednací síň. (Žádná z přítomných se ani nehne.) „Poněvadž všechny slušné dámy již odešly, přikročuje se k výsledku svědka.“